

Dombey and Son

Dealings with the Firm of Dombey and Son: Wholesale, Retail and for Exportation Serienummer oktober 1846 - april 1848;

Boek : Bradbury & Evans, 1848

Illustrator : Hablot Ridder Browne (Phiz)

Over

Dombey and Son is een roman van de Engelse auteur Charles Dickens . Het volgt het lot van een eigenaar van een rederij, die gefrustreerd is door het ontbreken van een zoon om hem in zijn voetsporen te treden; hij wijst aanvankelijk de liefde van zijn dochter af voordat hij zich uiteindelijk voor zijn dood met haar verzoent.

Het verhaal bevat veel Dickensiaanse thema's, zoals gearrangeerde huwelijken, kindermishandeling , verraad, bedrog en relaties tussen mensen uit verschillende Britse sociale klassen . De roman werd voor het eerst gepubliceerd in maandelijkse delen tussen 1846 en 1848, met illustraties van Hablot Knight Browne ("Phiz").

Ontwikkeling

Dickens begon met het schrijven van het boek in Lausanne , Zwitserland, voordat hij via Parijs terugkeerde naar Engeland om het af te maken.

De volledige titel is Omgang met de firma Dombey and Son: groothandel, detailhandel en export .

Samenvatting

Het verhaal gaat over Paul Dombey, de rijke eigenaar van de rederij van de titel van het boek, wiens droom het is om een zoon te krijgen om zijn bedrijf voort te zetten. Het boek begint wanneer zijn zoon wordt geboren en de vrouw van Dombey kort na de bevalling overlijdt. Op advies van mevrouw Louisa Chick, zijn zus, heeft Dombey een voedster in dienst genaamd mevrouw Richards (Toodle). Dombey heeft al een zesjarige dochter Florence, maar, verbitterd dat ze niet de gewenste jongen was, negeert hij haar voortdurend. Op een dag brengen mevrouw Richards, Florence en haar dienstmeisje, Susan Nipper, in het geheim een bezoek aan het huis van mevrouw Richards in Staggs's Gardens, zodat mevrouw Richards haar kinderen kan zien. Tijdens deze reis raakt Florence van hen gescheiden en wordt ze korte tijd ontvoerd door Good Mrs Brown, voordat ze weer op straat wordt gezet. Ze baant zich een weg naar Dombey and Son'City en daar wordt gevonden en naar huis gebracht door Walter Gay, een medewerker van meneer Dombey, die haar voor het eerst voorstelt aan zijn oom, de maker van navigatie-instrumenten Solomon Gills, in zijn winkel The Wooden Midshipman.

Het kind, Paul genoemd naar zijn vader, is een zwak en ziekelijk kind, dat niet normaal omgaat met anderen; volwassenen noemen hem "ouderwets". Hij is intens dol op zijn zus Florence, die opzettelijk door haar vader wordt verwaarloosd als een zogenaamd irrelevante afleiding. Paul wordt voor zijn

gezondheid naar de kust van Brighton gestuurd , waar hij en Florence logeren bij de oude en zure mevrouw Pipchin. Meneer Dombey merkt dat zijn gezondheid daar begint te verbeteren, houdt hem in Brighton en laat hem daar onderwijs volgen op de school van Dr en mevrouw Blimber, waar hij en de andere jongens zowel een intense als zware opleiding ondergaan onder de voogdij van de heer Feeder, BA en Cornelia Blimber. . Hier raakt Paul bevriend met een medeleerling, de beminnelijke maar zwakzinnige meneer Toots.

Hier gaat de gezondheid van Paul nog verder achteruit in deze “grote broeikas” en hij sterft uiteindelijk. Dombey duwt zijn dochter van hem weg na de dood van zijn zoon, terwijl ze tevergeefs probeert zijn liefde te verdienen. In de tussentijd wordt de jonge Walter uitgezonden om een junior positie in het telhuis van het bedrijf in Barbados te vervullen door de manipulaties van de heer Dombey's vertrouwelijke manager, de heer James Carker, “met zijn witte tanden”, die hem als een potentiële rivaal ziet door zijn samenwerking met Firenze. Zijn boot wordt als verloren opgegeven en hij wordt verondersteld te zijn verdronken. De oom van Walter gaat op zoek naar Walter en laat zijn grote vriend, kapitein Edward Cuttle, de leiding over The Midshipman achter. Ondertussen wordt Florence nu alleen gelaten met een paar vrienden om haar gezelschap te houden.

Dombey gaat naar Leamington Spa met een nieuwe vriend, majoor Joseph B. Bagstock. De majoor wil opzettelijk vriendschap sluiten met Dombey om zijn buurvrouw in Princess's Place, Miss Tox, te wreken, die koud tegen hem is geworden vanwege haar hoop - door haar hechte vriendschap met mevrouw Chick - om met meneer Dombey te trouwen. In de spa wordt Dombey via de majoor voorgesteld aan mevrouw Skewton en haar dochter, een weduwe, mevrouw Edith Granger. Meneer Dombey, op zoek naar een nieuwe vrouw sinds de dood van zijn zoon, beschouwt Edith als een geschikte match vanwege haar prestaties en familiebanden; hij wordt aangemoedigd door zowel de majoor als haar hebzuchtige moeder, maar voelt duidelijk geen genegenheid voor haar. Nadat ze zijn teruggekeerd naar Londen, hertrouwt Dombey, waarbij ze in feite de mooie maar hooghartige Edith “koopt”, aangezien zij en haar moeder in een slechte financiële toestand verkeren. Het huwelijk is liefdeloos; zijn vrouw veracht Dombey vanwege zijn aanmatigende trots en zichzelf omdat ze oppervlakkig en waardeloos is. Haar liefde voor Florence verhindert haar aanvankelijk om te vertrekken, maar uiteindelijk spant ze samen met meneer Carker om Dombey's publieke imago te ruïneren door samen weg te rennen omDijon . Dat doen ze na haar laatste ruzie met Dombey waarin hij opnieuw probeert haar aan zijn wil te onderwerpen. Als hij ontdekt dat ze hem heeft verlaten, geeft hij Florence de schuld dat ze de kant van haar stiefmoeder heeft gekozen en haar in zijn woede op de borst heeft geslagen. Florence wordt gedwongen van huis weg te lopen. Zeer radeloos begeeft ze zich uiteindelijk naar The Midshipman, waar ze logeert bij kapitein Cuttle terwijl hij probeert haar weer gezond te maken. Ze krijgen regelmatig bezoek van meneer Toots en zijn prijsvechter-metgezel, de Chicken, aangezien meneer Toots wanhopig verliefd is op Florence sinds hun tijd samen in Brighton.

Dombey gaat op zoek naar zijn vrouw. Hij wordt geholpen door mevrouw Brown en haar dochter Alice, die, zo blijkt, een voormalige minnaar was van meneer Carker. Nadat ze als veroordeelde was vervoerd voor criminele activiteiten, waarbij meneer Carker haar had betrokken, zoekt ze wraak op hem nu ze is teruggekeerd naar Engeland. Dombey gaat naar het huis van mevrouw Brown, hoort het gesprek tussen Rob the Grinder - die in dienst is van meneer Carker - en de oude vrouw over de verblijfplaats van het paar en zet de achtervolging in. Ondertussen informeert mevrouw Dombey in Dijon Carker dat ze hem niet beter ziet dan Dombey, dat ze niet bij hem zal blijven, en ze vlucht uit hun appartement. Radeloos, met zowel zijn financiële als persoonlijke hoop verloren, vlucht Carker voor de achtervolging van zijn voormalige werkgever. Hij zoekt zijn toevlucht in Engeland.

Na de dood van Carker wordt ontdekt dat hij het bedrijf ver boven zijn stand had geleid. Deze informatie is verzameld door de broer en zus van Carker, John en Harriet, van de heer Morfin, de

assistent-manager bij Dombey and Son, die John Carker wil helpen. Hij hoorde vaak de gesprekken tussen de twee broers waarin James, de jongere, John, de oudere, vaak misbruikte, die slechts een eenvoudige klerk was en door Dombey werd ontslagen vanwege zijn kinderlijke relatie met de voormalige manager. Als zijn naaste verwanten erven John en Harriet alle onrechtmatig verkregen winsten van Carker, waarop ze vinden dat ze er geen recht op hebben. Bijgevolg geven ze de opbrengst heimelijk aan meneer Dombey, via meneer Morphin, die de opdracht krijgt Dombey te laten geloven dat ze slechts iets zijn dat is vergeten uit de algehele ineensmorting van zijn fortuin. In de tussentijd, terug bij The Midshipman verschijnt Walter weer, nadat hij is gered door een passerend schip nadat hij met twee andere matrozen op een wrak was gedreven. Na enige tijd worden hij en Florence eindelijk herenigd - niet als "broer" en "zus" maar als geliefden, en ze trouwen voordat ze op Walters nieuwe schip naar China vertrekken. Dit is ook het moment waarop Sol Gills terugkeert naar The Midshipman. Zoals hij zich verhoudt tot zijn vrienden, ontving hij nieuws terwijl hij in Barbados was dat een naar huis gerichte Chinese handelaar Walter had opgepikt en dus onmiddellijk naar Engeland was teruggekeerd. Hij zei dat hij in het Caribisch gebied brieven had gestuurd naar zijn vriend Ned Cuttle en "zus" maar als minnaars, en ze trouwen voordat ze op Walters nieuwe schip naar China vertrekken. Dit is ook het moment waarop Sol Gills terugkeert naar The Midshipman. Zoals hij zich verhoudt tot zijn vrienden, ontving hij nieuws terwijl hij in Barbados was dat een naar huis gerichte Chinese handelaar Walter had opgepikt en dus onmiddellijk naar Engeland was teruggekeerd. Hij zei dat hij in het Caribisch gebied brieven had gestuurd naar zijn vriend Ned Cuttle en "zus" maar als minnaars, en ze trouwen voordat ze op Walters nieuwe schip naar China vertrekken. Dit is ook het moment waarop Sol Gills terugkeert naar The Midshipman. Zoals hij zich verhoudt tot zijn vrienden, ontving hij nieuws terwijl hij in Barbados was dat een naar huis gerichte Chinese handelaar Walter had opgepikt en dus onmiddellijk naar Engeland was teruggekeerd. Hij zei dat hij in het Caribisch gebied brieven had gestuurd naar zijn vriend Ned Cuttle / o mevrouw MacStinger in het voormalige onderkomen van Cuttle, en de verbijsterde kapitein vertelt hoe hij de plaats ontvluchtte en ze dus nooit ontving.

Florence en Walter vertrekken en Sol Gills krijgt een brief toevertrouwd, geschreven door Walter aan haar vader, waarin hij hem smeekt zich met hen beiden te verzoenen. Er gaat een jaar voorbij en Alice Brown sterft langzaam, ondanks de tedere zorg van Harriet Carker. Op een nacht onthult Alice's moeder dat Alice zelf de onwettige neef is van Edith Dombey (wat hun gelijkenis in uiterlijk verklaart wanneer ze elkaar ontmoeten). In een hoofdstuk getiteld "Retribution" gaat Dombey and Son failliet. Dombey trekt zich terug in twee kamers in zijn huis en de hele inboedel wordt te koop aangeboden. Mevrouw Pipchin, enige tijd de huishoudster, ontslaat alle bedienden en keert zelf terug naar Brighton, om te worden vervangen door mevrouw Richards. Dombey brengt zijn dagen in somberheid door, ziet niemand en denkt alleen aan zijn dochter:

Hij dacht aan haar zoals ze was geweest die avond toen hij en zijn bruid thuiskwamen. Hij dacht aan haar zoals ze was geweest bij alle huiselijke gebeurtenissen in het verlaten huis. Hij dacht nu dat van iedereen om hem heen alleen zij nooit was veranderd. Zijn jongen was tot stof vergaan, zijn trotse vrouw was verzonken tot een beoedeld wezen, zijn vleier en vriend was veranderd in de ergste schurk, zijn rijkdom was weggesmolten, zelfs de muren die hem beschutten, zagen hem als een vreemdeling; zij alleen had altijd dezelfde, zachtaardige blik op hem geworpen. Ja, tot het laatste en het laatste. Ze was nooit in hem veranderd - en hij was ook nooit in haar veranderd - en ze was verloren. [1] : 772-773

Op een dag keert Florence echter terug naar het huis met haar zoontje, Paul, en wordt liefdevol herenigd met haar vader.

Dombey vergezelt zijn dochter naar het huis van haar en Walter, waar hij langzaam begint af te nemen, verzorgd door Florence en ook door Susan Nipper, nu mevrouw Toots. Ze krijgen bezoek van Edith's neef Feenix die Florence voor de laatste keer meeneemt naar Edith - Feenix zocht Edith op in

Frankrijk en ze keerde onder zijn bescherming terug naar Engeland. Edith geeft Florence een brief waarin ze Dombey vraagt haar haar misdaad te vergeven voordat ze met haar bejaarde familielid naar Zuid-Italië vertrekt. Zoals ze tegen Florence zegt: "Ik zal proberen hem dan zijn deel van de schuld te vergeven. Laat hem proberen mij de mijne te vergeven!" [1] : 801

In het laatste hoofdstuk (LXII) is Dombey nu een oude man met wit haar "wiens gezicht zware sporen van zorg en lijden draagt; maar het zijn sporen van een storm die voor altijd is voorbijgegaan en een heldere avond op zijn spoor heeft achtergelaten". [1] : 803 Sol Gills en Ned Cuttle zijn nu partners bij The Midshipman, een bron van grote trots voor de laatste, en de heer en mevrouw Toots kondigen de geboorte van hun derde dochter aan. Walter doet het goed in zaken, hij is aangesteld in een positie van groot vertrouwen en vertrouwen, en Dombey is de trotse grootvader van zowel een kleinzoon als een kleindochter op wie hij dol is. Het boek eindigt met de bewegende regels:

"Lieve opa, waarom huil je als je me kust?"

Hij antwoordt alleen: "Kleine Florence! Kleine Florence!" en strijkt de krullen weg die haar ernstige ogen verduisteren.

Karakters

In volgorde van verschijning:

Hoofdstuk 1

- Mijnheer Paul Dombey: De hoofdpersoon, ongeveer 48 jaar oud als de roman begint. "Hij had zijn hele leven nog nooit een vriend gemaakt. Zijn koude en afstandelijke aard had er geen gezocht of gevonden". Aan het einde van hoofdstuk 1 blijft hij weduwnaar met twee kinderen achter. Hij beschouwt echter alleen zijn zoon, Paul, als zijn aandacht waardig; zijn dochter, Florence, is "slechts een stuk basismunt dat niet kan worden geïnvesteerd - een slechte jongen". De dood van de zoon verbrijzelt de hoop van meneer Dombey op een erfgenaam. Zijn verwaarlozing van zijn dochter Florence veroorzaakt problemen met zijn tweede vrouw, Edith, die hij in wezen heeft gekocht. Vanwege Ediths haat jegens hem en zijn eigen misplaatste vertrouwen in James Carker, verliest Dombey zijn bedrijf en zijn rijkdom. Dombey realiseert zich eindelijk dat zijn dochter de enige persoon was die echt om hem gaf, zelfs als hij niets meer heeft.
- mevrouw Fanny Dombey : de heer Dombey's eerste vrouw, moeder van Florence en Paul; sterft kort nadat Paul is geboren
- Meester Paul Dombey (Little Dombey) : Geboren als de roman begint; hij is zwak en vaak ziek. Een zachtaardig kind, hij wordt aanbeden door zijn zus Florence en geliefd bij zijn klasgenoten. Hij sterft aan een niet-gespecificeerde ziekte in hoofdstuk 16.
- Miss Florence (Floy) Dombey : de dochter van meneer Dombey, ongeveer 6 jaar oud als de roman begint. Ze is dol op haar kleine broertje. Ondanks de verwaarlozing van haar vader, wat neerkomt op emotionele mishandeling, houdt ze van hem en verlangt ze naar een terugkeer van haar genegenheid. Tijdens een ongeoorloofd uitje met mevrouw Richards (Toodle), wordt ze van de straat geplukt door Good Mrs Brown. Na het huwelijk van haar vader met Edith krijgt ze een band met haar stiefmoeder. Florence vlucht het huis uit als ze beseft dat Edith heeft gebroken met haar vader en haar toevlucht zoekt bij Captain Cuttle in The Wooden Midshipman. Ze trouwt uiteindelijk met Walter Gay en baart hem twee kinderen.

- Dr Parker Peps : Een van de gerechtsartsen verwacht pompeus de naam van mevrouw Dombey met de namen van aristocraten die hij heeft behandeld
- Mevrouw Blockitt : Verpleegster, "een simpering stukje vervaagde deftigheid"
- De heer Pilkins : arts van de familie Dombey, onderdanig aan Dr. Peps
- Ongeordende lijstmevrouw Louisa Dombey Chick : de zus van meneer Dombey; een bloedarmoede kopie van haar broer, die ook de enige persoon is voor wie ze enige genegenheid heeft. [2]
- Miss Lucretia Tox : vriend van mevrouw Chick tot hun ruzie, grote bewonderaar van meneer Dombey en buurman van majoor Bagstock

Hoofdstuk 2

- Ongeordende lijst De heer John Chick : echtgenoot van mevrouw Chick
- Ongeordende lijst Mr Toodle : Een locomotief stoker
- Ongeordende lijst Mevrouw Polly Toodle (Richards) : Vruchtbare echtgenote van meneer Toodle, verloofd als verpleegster van de jonge Paul. Meneer Dombey wil dat ze "een gewone naam, en handig" gebruikt terwijl ze bij hem in dienst is en eist daarom dat ze de naam Richards beantwoordt. Tijdens een onverstandig bezoek aan haar huis in Staggs's Gardens wordt Florence tijdelijk ingenomen door Good Mrs Brown. Meneer Dombey is niet gestoord door het verlies van zijn dochter in de stedelijke menigte, maar is verbolgen dat mevrouw Richards het aandurfde zijn zoon mee te nemen "naar zulke gemene trefpunten" en haar op staande voet ontslaat. Later wordt ze teruggebracht door kapitein Cuttle om het huishouden te doen bij The Wooden Midshipman
- Ongeordende lijst Robin Toodle (Rob the Grinder, Biler) : Zoon van meneer Toodle en Polly. Door de vrijgevigheid van meneer Dombey naar de Charitable Grinders-school gestuurd, kan hij de verleiding van het hoeden van duiven niet weerstaan en spijbelt hij. Rob, een zielige jongen, wordt gemanipuleerd door de volwassenen en kan geen manier vinden om zijn lot te verbeteren. Hij wordt door meneer Carker, de manager, gedwongen om kapitein Cuttle te bespioneren en het reilen en zeilen bij The Wooden Midshipman te melden. Nadat Carker laat in het boek onderduikt, wordt Rob door de goede mevrouw Brown gedwongen haar informatie te verstrekken over de locatie in Frankrijk waarnaar Carker en mevrouw Dombey zijn gevlucht.

Hoofdstuk 3

- Ongeordende lijst Miss Susan Nipper : Florence's trouwe verpleegster, ongeveer 14 jaar oud op het moment van haar introductie aan de lezer. Ze gelooft dat "jeugd, net als geld, veel moet worden geschud en gerammeld en verdrongen om het levendig te houden". Na ongeveer tien jaar scheldt ze meneer Dombey brutaal uit voor zijn emotionele verwaarlozing van zijn dochter en wordt ze op staande voet uit huis gezet. Ze wordt later vreugdevol herenigd met Florence in The Wooden Midshipman en trouwt uiteindelijk met meneer Toots.

Hoofdstuk 4

- Ongeordende lijst Solomon (Uncle Sol) Gills : "Een oudere heer met een pruik uit Wales", maker van en handelaar in scheepsinstrumenten, eigenaar van The Wooden Midshipman. Hij wordt vermist tijdens het zoeken naar zijn neef Walter in het Caribisch gebied, maar keert laat in het boek terug.
- Ongeordende lijst Walter (Wally, Wal'r) Gay : neef van Solomon Gills, werknemer van de heer Dombey, ongeveer 14 jaar oud op het moment van introductie aan de lezer. Wraakzuchtig naar Barbados gestuurd door de heer Carker, de manager. Lange tijd gevreesd dat hij verdwaald was op zee, verschijnt hij opnieuw in hoofdstuk 49. Draagt een diepe genegenheid voor Florence sinds hij haar heeft gered van Good Mrs Brown

- Ongeordende lijstKapitein Edward (Ned) Cuttle : gepensioneerde zeekapitein en vriend van Solomon Gills. Doodsbang voor zijn hospita, mevrouw MacStinger, sluipt hij haar huis uit en trekt in The Wooden Midshipman. Hij houdt de winkel loyaal draaiende tijdens de afwezigheid van Walter en oom Sol en biedt onderdak aan Florence nadat ze het huis van haar vader is ontvlucht.

Hoofdstuk 6

- Ongeordende lijstGood Mrs Brown : een bejaarde voddendhandelaar die de jonge Florence kort ontvoert van een straatmenigte en haar mooie kleren steelt. Ze ziet er alleen van af om Florence's haar af te knippen omdat ze zelf een dochter heeft die "ver weg" is, een voorafschaduw van de verschijning van Alice later in het boek. Geeft meneer Dombey gretig de informatie van Rob the Grinder over waar zijn vrouw en meneer Carker de manager naartoe zijn gevlucht.
- Ongeordende lijstJohn Carker (Mr Carker the Junior) : Oudere broer van James, maakte zichzelf te schande door te stelen van de firma Dombey and Son in de tijd dat meneer Dombey's vader het leidde. "Niet oud maar zijn haar was wit; zijn lichaam was gebogen of gebogen" met "diepe lijnen in zijn versleten en melancholische gezicht". Genaamd "The Junior" om zijn plaats in het bedrijf aan te duiden, niet in relatie tot zijn (jongere) broer

hoofdstuk 7

- Ongeordende lijstMajoor Joseph Bagstock : verwaande gepensioneerde majoor. "Wooden-featured, blue-faced" met "long-flappered elephantine oren", hij verwijst naar zichzelf irritant in de derde persoon als Josh, Joe, Joey B., JB, Old Joe, etc. Hij raakt bevriend met Mr Dombey in Brighton, en stelt hem noodlottig voor aan mevrouw Skewton en haar dochter. Bagstock overtuigt zichzelf ervan dat Miss Tox hem aantrekkelijk vindt, terwijl ze in werkelijkheid alleen oog heeft voor meneer Dombey.
- Ongeordende lijstThe Native : Bagstock's dienaar die uit een niet nader gespecificeerd land komt, vermoedelijk een Britse kolonie , en "geen specifieke naam heeft, maar beantwoordt aan een scheldwoord".

Hoofdstuk 8

- Mevrouw Wickam : vervanging als verpleegster van de jonge Paul na de schande en het ontslag van mevrouw Richards, "een zachtmoedige vrouw met een lichte huidskleur, met haar wenkbrauwen altijd opgetrokken en haar hoofd altijd hangend"
- Berinthia (Berry): de ongehuwde nicht en bediende van mevrouw Pipchin
- Mevrouw Pipchin : strenge weduwe die een "infantijns pension van een zeer selecte beschrijving" in Brighton houdt, waar Paul naartoe wordt gestuurd voor zijn gezondheid. "Een wonderbaarlijke oude dame met een slechte conditie, een gebogen figuur, met een gevlekt gezicht, als slecht marmer". Ze is een onverbiddelijke vijand van Susan Nipper en leidt later het huishouden van Dombey
- Meester Bitherstone : Nog een kind bij mevrouw Pipchin, waar hij slecht wordt behandeld door de eigenares. Veel later student bij dokter Blimber

Juffrouw Pankey : Een ander kind bij mevrouw Pipchin, "werd elke ochtend gewassen en leek het gevaar te lopen helemaal weggewreven te worden"

Hoofdstuk 9

- Mr Brogley : Handelaar in tweedehands goederen en makelaar. “Een man met vochtige ogen, een roze huidskleur, knapperig haar, een omvangrijk figuur en een gemakkelijk humeur”. Hij eist betaling op een obligatie van de heer Gills, waardoor de laatste de wanhopige stap moet overwegen om al zijn koopwaar te verkopen.
- Mevrouw MacStinger : verhuurt kamers in haar gebouw in de havengebieden van East End; Kapitein Cuttle's woeste hospita en aartsvijand

Hoofdstuk 11

- Dokter Blimber : exploiteert een school in Brighton (“een grote broeikas, waarin onophoudelijk een broeimachine aan het werk was”) die Paul kort bezoekt
- Meneer P. Toots : De oudste leerling op de school van Dr. Blimber, “bezeten van de meest norse stemmen en de scherpste geesten”, iets van een dandy (“mensen zeiden ... dat toen hij bakkebaarden begon te krijgen, hij stopte met hersenen”). Raakt vaak met de mond vol tanden en rijgt bijna onzinnige reeksen woorden aan elkaar. Verlieft op Florence, maar trekt zich jammerlijk terug als ze hoort van haar gehechtheid aan Walter Gay. Hij vindt geluk aan het einde van het boek in het huwelijk met Susan Nipper.
- Mevrouw Blimber : de vrouw van dokter Blimber
- Miss Cornelia Blimber : de bebrilde dochter van dokter Blimber, lerares op school, later getrouwd met meneer Feeder

Hoofdstuk 12

- De heer Feeder, BA : assistent van dokter Blimber, leraar op de school en later de eigenaar. “Had de gewoonte om zijn hoofd kaal te scheren voor koelte, en had alleen maar borstelharen”
- Briggs : Nog een jongen op de school van dokter Blimber, 'the stoney boy'
- Tozer : Nog een jongen op de school van dokter Blimber

Hoofdstuk 13

- Mr Perch : Boodschapper in de zaken van meneer Dombey, haast zich altijd om het kantoor van meneer Dombey klaar te maken als deze door de voordeur komt. Beschouwd als irriterend door Susan Nipper
- De heer Morfin : assistent-manager in het bedrijf van de heer Dombey. Hij speelt cello en neemt deel aan “kwartetten van de meest kwellende en ondraaglijke aard ... elke woensdagavond”. Helpt John Carker en zijn zus Harriett laat in het boek
- James Carker (Mr Carker the Manager) : Sluwe manager in het bedrijf van Mr Dombey, lacht constant op een manier die al zijn tanden blootlegt. “Sluw van manier, scherp van tand, zacht van voet, waakzaam van oog, olieachtig van tong, wreed van hart, aardig van gewoonte”. Hij mishandelt Rob the Grinder fysiek en stuurt hem om het reilen en zeilen bij The Wooden Midshipman te bespioneren. Hoewel hij jarenlang loyaal lijkt om meneer Dombey te dienen, handelt hij eigenlijk in zichzelf. Hij manipuleert Edith Dombey om hem in Frankrijk te ontmoeten, maar is geschokt als hij hoort dat meneer Dombey zijn verblijfplaats heeft ontdekt en hem achtervolgt. Hij wordt gedood door een trein nadat hij meneer Dombey op het perron heeft gezien.

Hoofdstuk 14

- Sir Barnet Skettles : woont het dansfeest van Dr. Blimber bij met zijn vrouw en kind, waar hij met meneer Baps praat over diens werk met “figuren”. Sir Barnet hoort dan van Dr. Blimber dat meneer Baps in feite een dansmeester is, waarmee hij onthult dat de “figuren” waarnaar wordt verwezen niet de figuren waren die Sir Barnet had aangenomen. Hij ontsteekt in “een perfecte

woede" en kijkt meneer Baps boos aan.

- Lady Kettles : echtgenote van Sir Barnet
- Master Skttles : scholier uit Brighton
- Diogenes (Di) : Een grote hond van de school van Dr. Blimber, bevriend met Paul en geadopteerd door Florence na de dood van Paul. Volgt Florence wanneer ze het huishouden van haar vader ontvlucht

Hoofdstuk 14

- Meneer Towlinson : de butler van meneer Dombey

Hoofdstuk 21

- Mevrouw Skewton ('Cleopatra') : Zeventig jaar oud, maar kleedt zich alsof ze twintig is. Geïntroduceerd aan meneer Dombey door haar oude vriend Major Bagstock in Leamington. Ambitieuze voor zichzelf en haar dochter, spoort ze Edith aan om met meneer Dombey te trouwen. Heeft een beroerte en sterft later
- Edith Skewton Granger : Koele, hooghartige schoonheid, dochter van mevrouw Skewton, weduwe van een legerofficier, verloor een zoontje door verdrinking. Wordt tweede mevrouw Dombey. Het conflict tussen de trots van Edith en die van meneer Dombey is een sleutelelement van het verhaal. Zij en haar moeder hebben eerdere financiële transacties gehad met de heer Carker, de manager, en Edith heeft een grote hekel aan hem. Ze is vastbesloten dat haar ongerepte, onschuldige stiefdochter Florence niet het lot zal ondergaan om in wezen aan mannen te worden verkocht. Nadat ze meneer Dombey in een woede van wrok in de steek heeft gelaten, wordt ze later gedeeltelijk met hem verzoend door de tussenkomst van Florence in een zeer aangrijpende scheidingsscène tussen Edith en Florence aan het einde van het boek. [1] : 801

Hoofdstuk 22

- The Game Chicken : bokser en luidruchtige metgezel van meneer Toots

Hoofdstuk 23

- Jack Bunsby : kapitein van de Voorzichtige Clara ; zwijgzaam maar beschouwd als een orakel door kapitein Cuttle, uiteindelijk getrouwd met mevrouw MacStinger
- Neef Feenix : Familielid van de Skewtons. Als hij terugkeert van de spa in Baden-Baden, proost hij dronken op Ediths huwelijk met Dombey. Het stel woont in zijn huis terwijl het Dombey-herenhuis wordt gerenoveerd.

Hoofdstuk 33

- Miss Harriet Carker : Zuster van James en John, verstoten door James voor het kiezen van John's kant in de nasleep van diens schande

Hoofdstuk 34

- Alice : dochter van mevrouw Brown, net terug van transport . Verzorgt een diepe haat tegen alle Carkers omdat ze ooit als seksobject zijn gebruikt en zijn weggegooid door meneer Carker, de manager, die vervolgens weigerde haar te helpen toen ze in aanraking kwam met de wet. Uiteindelijk verzoent met Harriet

Kritische waardering

Dombey and Son is in de eerste plaats opgevat als een doorlopende roman. Een brief van Dickens aan Forster op 26 juli 1846 toont de belangrijkste details van de plot en het thema dat al grotendeels is uitgewerkt. Volgens de romanschrijver George Gissing ,

Dombey begon in Lausanne, werd voortgezet in Parijs, voltooid in Londen en in Engelse kustplaatsen; terwijl de eerste delen werden geschreven, was er ook een kerstverhaal, *The Battle of Life* , in de hand, en Dickens vond het lastig om beide samen te krijgen. Dat hij de moeilijkheid overwon - dat we hem spoedig daarna door Engeland zien reizen als lid van een amateurtoneelgezelschap - dat hij allerlei openbare optredens op zich nam en zich vaak wijdde aan privéfeesten - Dombey ging door, van maand tot maand. maand - is reden genoeg voor verbazing voor degenen die iets weten over artistieke productie. Maar zulke wonderen worden gemeengoed in het leven van Charles Dickens.

Er zijn aanwijzingen dat Dombey and Son werd geïnspireerd door het leven van Christopher Huffam, Rigger bij His Majesty's Navy, een heer en hoofd van een gevestigd bedrijf, Huffam & Son. De vader van Charles Dickens, John Dickens , destijds klerk bij het Navy Pay Office, vroeg de rijke, goed verbonden Huffam om als peetvader van Charles op te treden. Deze zelfde Huffam-familie verscheen later in Charles Palliser's *The Quincunx* uit 1989 , een eerbetoon aan de Dickensiaanse romanvorm.

Zoals met het meeste werk van Dickens, zijn er in dit boek een aantal maatschappelijk belangrijke thema's te vinden. In het bijzonder gaat het boek in op de toen gangbare praktijk van gearrangeerde huwelijken voor financieel gewin. Andere thema's die in dit werk aan bod komen, zijn onder meer kindermishandeling (vooral in Dombey's behandeling van Florence), familierelaties, en zoals altijd in Dickens, verraad en bedrog en de gevolgen daarvan. Een ander sterk centraal thema, dat de criticus George Gissing in detail uitwerkt in zijn werk *The Immortal Dickens* uit 1925 , [3] is dat van trots en arrogantie, waarvan Paul Dombey senior het extreme voorbeeld is in het werk van Dickens.

Gissing maakt een aantal opmerkingen over bepaalde belangrijke tekortkomingen in de roman, niet in de laatste plaats dat Dickens' hoofdpersonage grotendeels onsympathiek en een ongeschikt voertuig is en ook dat de lezer na de dood van de jonge Paul Dombey enigszins vervreemd is van de rest van wat is volgen. Hij merkt op dat "het morele thema van dit boek Trots was - trots op rijkdom, trots op een plaats, persoonlijke arrogantie. Dickens begon met een duidelijk beeld van zijn centrale personage en van de loop van het verhaal voor zover het van dat personage afhing. ; hij plande de actie, het spel van het motief, met ongebruikelijke vastberadenheid, en hield zich bij het werken zeer nauw aan dit goed opgestelde plan ". Hij schrijft echter verder dat " Dombey and Son is een roman die in het begin meer belooft dan de voortgang vervult" en geeft de volgende redenen waarom:

Onmogelijk om de gedachte te vermijden dat de dood van Dombey's zoon en erfgenaam het einde markeert van een compleet verhaal, dat we een kloof voelen tussen hoofdstuk XVI en wat daarna komt (de auteur spreekt over het zelf voelen, over zijn streven om "de to Florence") en dat het verhaal van het laatste deel slecht geconstrueerd is, vaak vermoeiend, soms ongelooflijk. We missen Paul, we missen Walter Gay (hoewel hij een schimmige jonge held is); Florence is te kleurloos voor diepe interesse, en de tweede mevrouw Dombey wordt ons eerder opgedrongen dan geaccepteerd als een natuurlijke figuur in het drama. De bekende tekortkomingen van Dickens worden overvloedig geïllustreerd. Hij is totaal niet in staat om een plausibele intrige te bedenken, en schokt de lezer met monsterlijke onwaarschijnlijkheden, zoals het hele deel van de ontknoping waarin de oude mevrouw Brown en haar dochter betrokken zijn. Een favoriet middel bij hem (vaak gebruikt met schilderachtig effect) was het in contact brengen van personen die sterk gescheiden sociale rangen vertegenwoordigden; in dit boek hangt het 'effect' te vaak af van 'incidenten van de brutaalste kunstmatigheid', aangezien we bijna altijd eindigen met het verwaarlozen van het verhaal als verhaal

en ons overgeven aan de charme van bepaalde delen, de fascinatie van bepaalde personages.

Personages in de roman

Karl Ashley Smith maakt in zijn inleiding op Wordsworth Classics' editie van *Dombey and Son* enkele reflecties op de personages van de roman. Hij gelooft dat Dombey's macht om te verstoren voortkomt uit zijn overtuiging dat menselijke relaties kunnen worden gecontroleerd door geld, en geeft de volgende voorbeelden om dit standpunt te ondersteunen:

Hij probeert te voorkomen dat mevrouw Richards een gehechtheid aan Paul ontwikkelt door de nadruk te leggen op het loon dat hij haar betaalt. De koetjes en kalfjes van mevrouw Pipchin bevredigen hem als 'het soort dingen waarvoor hij haar zoveel een kwartje heeft betaald' (p.132). Het ergste van alles is dat hij in feite zijn tweede vrouw koopt en verwacht dat zijn rijkdom en positie in de samenleving voldoende zullen zijn om haar met ontzag aan hem te gehoorzamen. Pauls vragen over geld zijn slechts de eerste indicatie van de naïviteit van zijn kijk. [5]

Hij gelooft echter ook dat de satire tegen deze man getemperd is met mededogen.

Smith vestigt ook de aandacht op het feit dat bepaalde personages in de roman “een patroon ontwikkelen van Dickens 'eerdere romans, terwijl ze de weg wijzen naar toekomstige werken”. Een van die personages is Little Paul, een directe afstammeling van Little Nell. Een andere is James Carker, de altijd lachende manager van *Dombey and Son*. Smith merkt op dat er sterke overeenkomsten zijn tussen hem en mensen als Jaggers in *Great Expectations* en, meer nog, de slechte advocaat, Mr Tulkinghorn, in *Bleak House* :

Vanaf Fagin (*Oliver Twist*) wordt de angstaanjagende figuur die macht uitoefent over anderen door een onfeilbare kennis van hun geheimen een van de handelsmerken van de auteur ... Jaggers in grote verwachtingen . En zijn betrokkenheid bij de geheimen van anderen leidt hem naar een net zo plakkerig einde als dat van Tulkinghorn. Het vijfenvijftigste hoofdstuk, waarin hij gedwongen wordt zijn verontwaardigde werkgever te ontvluchten, vervolgt op magnifieke wijze het thema van de op schuldgevoelens gejaagde man uit Bill Sikes in *Oliver Twist* en Jonas' rusteloze achtervolgingsgevoel in *Martin Chuzzlewit* .. Er is altijd een sterk gevoel bij Dickens van de verhalende ontdekkingsdrang die hen inhaalt die in het duister handelen. [5]

Gissing kijkt naar enkele van de minder belangrijke personages in de roman en is vooral getroffen door die van Edward (Ned) Cuttle.

Captain Cuttle heeft een grotere mensheid dan zijn brullende vriend [Captain Bunsby], hij is de creatie van humor. Dat de kapitein vreselijke dingen heeft meegemaakt door toedoen van mevrouw MacStinger is even geloofwaardig als grappig, maar hij liep geen gevaar voor het lot van Bunsby; soms kan hij zijn rol spelen in een louter kluchtige situatie, maar de man zelf beweegt zich op een hoger niveau. Hij is voor ons een van de meest bekende karakters van Dickens, een voorbeeld van de opperste macht van de romanschrijver, die (ik herhaal graag) zichzelf bewijst in de belichaming van een menselijke persoonlijkheid die voortaan door de wereld wordt aanvaard. Zijn zinnen zijn spreekwoorden geworden; het noemen van zijn naam brengt een beeld van vlees en bloed voor de geest - grof, neigend naar het groteske, maar alles bij elkaar beminnelijk. Kapitein Cuttle behoort tot de wereld van oom Toby, met natuurlijk een ondergeschikte positie. Analyseer hem zoals je wilt, haal het beste uit die extravagaties waar de hedendaagse betweters niet mee om kunnen gaan, en

uiteindelijk sta je nog steeds oog in oog met iets vitaals - alleen verklaarbaar als het product van genialiteit.[3]

De groei van de spoorwegen

Een thema is de vernietiging en achteruitgang, van zowel mensen als plaatsen, veroorzaakt door de industrialisatie, met name geïllustreerd door de aanleg van de nieuwe spoorlijn door Camden Town (verondersteld dat het de London and Birmingham Railway vertegenwoordigt die tussen 1833 en 1837 is aangelegd). De roman weerspiegelt tot op zekere hoogte de zorgen van Dickens over het reizen per spoor en de "spoorwegmanie", "een fascinatie die een sterk ingrediënt van angst in zich had", en weerspiegelt de ambivalentie ten opzichte van de effecten van de spoorwegen - ze genereerden welvaart en werkgelegenheid, maar ondermijnden oudere manieren van leven en aangemoedigd speculatie. [6] In 1865, vele jaren nadat deze roman was gepubliceerd, was Dickens betrokken bij een treinongeluk. Kort na dit incident schreef hij twee korte verhalen, *Mugby Junction* en *The Signal-Man*, die een morbide kijk op de spoorwegen projecteerden. Laatste gedachten

Gissing verwijst naar het instinctieve genie van Dickens om de gedachten en moraal van de gewone man in zijn schrijven weer te geven. Hij merkt op dat de auteur voortdurend in contact stond met Forster,

wat betreft het gevoel van zijn lezers over een voorgesteld incident of episode; niet dat hij bang was, in een of andere onedele zin, zijn publiek te beledigen, maar omdat zijn kijk op kunst inhield dat hij zich moest houden aan de idealen van gewone, eenvoudige mensen. Die mening had hij vanzelfsprekend. Vrij recentelijk is het met profetische vurigheid naar voren gebracht door Tolstoj, die Dickens noemt als een van de weinige romanschrijvers wier werk deze test zal doorstaan. Een instinctieve sympathie voor de morele (en dus artistieke) vooroordelen van de gewone man leidde Dickens gedurende zijn hele carrière en leerde hem wanneer en hoe ver hij dingen zou kunnen aanvallen die hij slecht vond, maar nooit zijn belangrijkste doel om fictie te verspreiden zou verslaan. acceptabel voor de massa. Zelf, in alles behalve zijn genialiteit, een representatieve Engelsman van de middenklasse,[3]

Karl Smith, op zijn beurt, geeft zijn specifieke redenen waarom *Dombey and Son* - en de werken van Dickens als geheel - de moeite waard zijn om keer op keer te lezen. Hij merkt op dat dit gedeeltelijk gebaseerd is op Dickens 'erkenning dat plechtige thema's humor en verbale kracht vereisen om ze te begeleiden en aan te vullen' en concludeert vervolgens:

Grimmig psychologisch realisme, sociaal commentaar, komische absurditeit en symbolische transcendentie worden hier meer samengebracht dan in welke voorgaande roman dan ook, mogelijk met uitzondering van *Oliver Twist*. *Dombey and Son* effent niet alleen de weg voor de latere meesterwerken van Dickens, maar eist ook dat er van wordt genoten vanwege zijn eigen energie en rijkdom. [5]

Aanpassingen

Theater

- 1848 - een toneelstukbewerking door John Brougham die in première ging in Burton's Theatre in

juli 1848 met William Evans Burton als Captain Cuttle

Televisie:

- Miniserie uit 1969 - met John Carson als Paul Dombey en Derek Seaton als Walter Gay. Eerste aanpassing door de BBC.
- 1974 - Dombi is een Sovjet-teleplay met in de hoofdrol Valentin Gaft als Paul Dombey en Konstantin Raikin als Walter Gay
- Miniserie uit 1983 - met Julian Glover als Paul Dombey en Max Gold als Walter Gay. Tweede en laatste bewerking door de BBC.
- 2007 - Dombais et fils een Franse tv-miniserie met in de hoofdrol Christophe Malavoy als Charles Dombais (= Paul Dombey)
- Andrew Davies probeerde een nieuwe bewerking van Dombey te schrijven na het succes van Bleak House en Little Dorrit , maar de BBC schrapte de plannen, omdat ze af wilde van "motorkapdrama's".

Film:

- 1917 - Dombey and Son een Britse stille film met Norman McKinnel als Paul Dombey en Hayford Hobbs als Walter Gay
- 1931 - Rich Man's Folly een losse bewerking van de roman die is gemoderniseerd en zich afspeelt in de Verenigde Staten. De naam Dombey werd ook vervangen door Trumbull

Radio:

- 2007 - een twintigdelige BBC Radio 4- bewerking geschreven door Mike Walker , met Alex Jennings als de stem van Charles Dickens, Robert Glenister als Dombey, Abigail Hollick als Florence, Helen Schlesinger als Edith, Trevor Peacock als Captain Cuttle, Adrian Luker als Carker , Geraldine James als mevrouw Brown en Sam Pamphilon als Toots.

Uitgaves

Originele publicatie

Dombey and Son verscheen in maandelijkse delen van 1 oktober 1846 tot 1 april 1848 en in één deel in 1848.

Dombey and Son werd oorspronkelijk gepubliceerd in 19 maandelijkse afleveringen; elk kostte een shilling (behalve de laatste, die twee shilling kostte, omdat het een dubbele uitgave was) en bevatte 32 pagina's tekst met twee illustraties van Phiz :

I - oktober 1846 (hoofdstukken 1–4);
II - november 1846 (hoofdstukken 5–7);
III - december 1846 (hoofdstukken 8–10);
IV - januari 1847 (hoofdstukken 11–13);

V - februari 1847 (hoofdstukken 14–16);
VI - maart 1847 (hoofdstukken 17–19);
VII - april 1847 (hoofdstukken 20–22);
VIII - mei 1847 (hoofdstukken 23–25);
IX - juni 1847 (hoofdstukken 26–28);
X - juli 1847 (hoofdstukken 29–31);
XI - augustus 1847 (hoofdstukken 32–34);
XII - september 1847 (hoofdstukken 35–38);
XIII - oktober 1847 (hoofdstukken 39–41);
XIV - november 1847 (hoofdstukken 42–45);
XV - december 1847 (hoofdstukken 46–48);
XVI - januari 1848 (hoofdstukken 49–51);
XVII - februari 1848 (hoofdstukken 52–54);
XVIII - maart 1848 (hoofdstukken 55–57);
XIX-XX - april 1848 (hoofdstukken 58–62).

Engels

Dombey and Son, eerste druk, in twee boeken (groene kaft)

Nederlands

Dombey en zoon, 's-Gravenhage [etc.], J.L van der Vliet [etc.], 1847-1848

Notities

1995). Dombey en zoon . Ware: Wordsworth Classics. ISBN-nummer 1-85326-257-9.

"Chick, mevrouw Louisa" . Nieuwe internationale encyclopedie . 1905.

Gissing, George (1925). "Dombey en zoon" . De onsterfelijke Dickens . Londen: Cecil Palmer.

West, Gilian (voorjaar 1999). "Huffam en Zoon" . Dickensiaans . 95 (447): 5–18.

Smith, Karl Ashley (1995). "Invoering". Dombey en zoon . Ware: Wordsworth Classics. ISBN-nummer 1-85326-257-9.

Horsman, Alan (1982). "Invoering". Dombey en zoon . Oxford Universiteit krant. ISBN-nummer 0-19-281565-2.

Bronnen

Dickens, Karel. Dombey en zoon . Wordsworth-klassiekers, 1995. ISBN 1-85326-257-9

Dickens, Karel. Dombey en zoon . New York: moderne bibliotheek, 2003.

Last
update:
2025/07/31 17:56 sasteren:auteurs:charles_dickens:dombeyandson https://wiki.kanaalweg.sasteren.nl/sasteren/auteurs/charles_dickens/dombeyandson

From:
<https://wiki.kanaalweg.sasteren.nl/> - **Sasteren-Wiki**

Permanent link:
https://wiki.kanaalweg.sasteren.nl/sasteren/auteurs/charles_dickens/dombeyandson

Last update: **2025/07/31 17:56**

